

Když ani brýle nestačí

Jana Červeňáková

**Co je pro život
nejhorší? Nevidět?
Neslyšet? Muset se
pohybovat na invalidním
vozíku? Potýkat se s men-
tálním nebo psychickým
onemocněním? Nebo ještě
něco jiného?**

Myslím, že na tyto otázky neexistuje odpověď. Ale jsem přesvědčená o tom, že jsou dvě možnosti, jak se ke kterékoli z těchto situací postavit: snažit se druhého, někdy svým způsobem odlišného, člověka pochopit a podle svých sil a možností mu pomoci. Někdy jako jednotlivec, jindy jako instituce.

Jedním ze zařízení, které se snaží nabídnout pomocnou ruku, je i Středisko pro zrakově postižené, patřící k Diakonii Českobratrské církve evangelické.

Svoje služby poskytuje Středisko již více než 20 let. Jeho činnost se začala formovat pod znovuoobnovující se Diakonii asi v polovině roku 1989 a navazovala na to, co se v letech předešlých dělalo soukromě a tzv. „na koleni“. Jako samostatný subjekt existovalo od začátku roku 1993 do konce roku 2010. Od 1. 1. 2011 se stalo součástí – jednou ze služeb – Střediska celostátních programů a služeb. Ale na jeho činnosti a nabídkách se nic nezměnilo.

Nabídky jsou určeny všem zájemcům, kteří mají problémy s četbou běžného tisku. Na jednom našem letáčku máme slogan, který je i v nadpise

tohoto článku: „Když ani brýle nestačí“. Snad právě to dobře vyjadřuje skutečnost, že nejde pouze o lidi zcela nevidomé, ale i o ty, kteří z důvodu svého věku nebo nemoci ztrácí zrak a běžné čtení je pro ně velice obtížné nebo zcela nemožné.

Ročně využije naše služby asi 200 zájemců, většina z nich opakovaně a ve více oblastech. Většina nových zájemců přichází na doporučení svých známých nebo přátel. Pokud zájemce skutečně patří do skupiny, které jsou naše služby určeny, ve vzájemném kontaktu (osobně, telefonicky či písemně) upřesníme požadavky, případně nabídneme i další služby, které by bylo možné či vhodné využívat.

Středisko pro zrakově postižené je jedním z nejmenších v řadě institucí a zařízení, které jsou zaměřeny na pomoc lidem se zrakovým postižením. Je však specifické svým převážně křesťanským obsahem. Jeho nabídku lze rozdělit do dvou oblastí:

1. V první řadě jde o nabídku křesťanské literatury (různých církevních časopisů a knižních titulů) ve zvukové podobě (ve formátu MP3 nebo na kasetách), v elektronické (digitální) podobě – texty čtou uživatelé přes počítač většinou pomocí hlasového výstupu - a některé texty připravujeme i v Braillově slepeckém písmu. Fondy zvukové i elektronické knihovny se snažíme samozřejmě stále rozšiřovat, i když se nám to nedaří tak rychle a v takovém množství, jak bychom si přáli. Koncem loňského roku jsme nově nabídli možnost samostatného stahování některých zvukových časopisů přímo z webových stránek Střediska. Právě tuto možnost

bychom časem rádi rozšířili i na další oblasti. Při výčtu nabídek nesmíme zapomenout ani na tisk ve zvětšeném písmu, ve kterém již řadu let připravujeme biblické čtení na každý den – v minulosti metodistické Ranní chvílky, v současné době ekumenické Denní čtení.

2. Druhou oblastí je pořádání několika typů setkávání a pobytových akcí pro lidi se zrakovým postižením a jejich přátele – 1x měsíčně odpolední setkání v prostorách Střediska, 2x ročně víkendové setkání na různých místech republiky a většinou 2 týdenní letní rekreačně turistické pobyty, které se již téměř 20 let konají v zařízení naší církve na Veselce u Vimperku.

Veškerou práci zajišťují přímo ve Středisku dva stálí zaměstnanci. Na načítání literatury využíváme několik externích spolupracovníků, případně dobrovolníky. Další dobrovolníci se podílejí na přípravě některých zvukových časopisů, na zajišťování textových podkladů pro elektronickou knihovnu a také jako průvodci a asistenti při setkáních a pobytových akcích. Někteří dobrovolníci s námi spolupracují řadu let, jiní se nás dotknou pouze jednorázově. Za všechny jsme však vděční. Stejně tak jako za to, že práce Střediska může ještě pokračovat, i když vzhledem k finančnímu zajištění se stále pohybuje na hraně mezi bytím a nebytím. A tak, dokud je čas, čiňme dobře všem - všem, kteří naše služby mohou a chtějí využít. A rozhodně to nemusí být jen „domácí víry“ (parafráze Ga 6,10). Těšíme se na ně!

Jana Červeňáková,
a členka sboru ECM v Praze 2,
vedoucí Střediska pro zrakově postižené